

На порозі вічності

Микола Сингаївський

Художнику і поету, побратимові моєму Анатолію Луценку.

Давній звичай в серці молодому,
Ідучи на зустріч, я беріг:
- Чуєш, друже, мир твоєму дому! -
Знову я ступив на твій поріг.

Щоб з довір'ям батька і дитини
Розділити радість чи журбу.
Щоб усі ми - діти України,
Наче хрест, несли свою судьбу.

А хрестів, як долі, не забути,
І під серцем ще ятриться біль...
Ти ж хотів людиною побути, -
Розділити з друзями хліб-сіль.

Наче бджоли, на твоїм порозі
Помислів розбурхані рої.
Та чекають, брате, нас і досі
Кам'янка і Саверці твої.

Де живуча мудрість родоводу
Знов тебе приводить до людей,
Де узяв ти слово у народу -
І, мов птаху, випустив з грудей.

Щоб летіло на вуста на волю,
На стежки, де в'яжеться спориш, -
І сказало про твою долю -
Про Сибір, Освенцім чи Париж.

Та найбільш - про глиняну домівку
В три віконця, наче з-під землі,
Що звелася на скорботах віку,
Приютивши мамині жалі.

Все життя до отчого порога
Серцем припадав ти кожну мить.
Та - святая із святих - дорога,
Мов Чумацький шлях, тобі зорить.

Щоб на світ досхочу надивиться,
Цвіт і колір в серці зберегти,
Де Землі родинної живиця
Світиться сльозами доброти.

Спогади... Плачі і сльози житні.
Вже за плечі вічність обійма...
Ти ж хотів людиною пожити,
А часу і досі ще нема.